

Editör'den

Cumhuriyetimizin 100. kuruluş tarihi olan 29 Ekim 2023'te yeniden yayın hayatına başlayan Türk Folklor Araştırmaları dergimizin 367. sayısında, dergi kurucusu İhsan Hınçer'i anarak yola çıkmıştık. Bir ömür boyu olağanüstü çaba ve özverilerle TFA'yı yaşatmış; son nefesine kadar derginin ayakta kalması için çalışmış olan İhsan Hınçer'i bir kez daha minnetle, teşekkürlerle anıyoruz. Onun hayatının son yıllarında dergi sahipliğini ve editörlüğü sürdüren Bora Hınçer de, kutlu görevin devamı için büyük gayretler göstermiş ama çeşitli sebeplerden ötürü dergi 1980'de kapanmıştı. İlk sayımızda bu onurlu süreci vurguladıktan sonra izleyen 368. sayıda Pertev Naili Boratav, 369. sayıda Orhan Acıpayamlı, 370. sayıda Sedat Veyis Örnek ve 371. sayıda Bilge Seyidoğlu'nu andık. Bu sayımızda da gerek alandaki masal yayınları ve gerekse yöntembilimsel yapıtlarıyla yoğun emek ve ürünler yaratmış olan Tahir Alangu'yu anıyoruz.

Batı bilim dünyasında folklorun kırsal kesimden kent mekânlarına yönelmesiyle birlikte kökenlerdeki gizem ya da tüm varoluşların merkeziliği, giderek günceldeki anlam ve işlevler üzerinde yoğunlaşmaya başlamıştır. Freudyen kuramın etkisiyle yoğunlaşan psikanalitik araştırmalar, önceki dönemlerin naif, romantik -genel adlandırmayla- statik folklor anlayışlarını aşarak devingen, dinamik yaklaşımlara kapıların açılması süreçlerinde ülkemizdeki öncü adlardan biri de Tahir Alangu olmuştur. Onun salt halkbilimi odaklı değil, ulus genelinde değişim ve gelişim hedefli çabalarının, daha sonraki dönemlerde, bir "dinamik folklor anlayışı" izleyicisi kimliğini yarattığı söylenmiş, yazılmıştır. Batı dünyasındaki folklor kuram ve yöntemlerinin giderek sınıf, cinsiyet, yerellik odaklarındaki otantik ve "tarihî" anlayışlardan performansı odaklayan bağlam merkezli eğilimin yoğunlaşması bizde de alana bakışta yeni/farklı yaklaşımları ortaya koymuştu. Hakkında araştırma yapanların, yazarların genel kanısına göre Tahir Alangu, görevi gereği ülkenin farklı yörelerinde yaşamasının ve -kanımca- iyi bir gözlemci de olmasının sonucunda halkbiliminin durağan yapısından etkin/dinamik yaklaşımlarda karar kılmıştır.

Öğrencilik yıllarımda Alangu'nun *Türkiye Folkloru Elkitabı* ve -aslında tamamlanmamış/yarı kalmış bir eser olarak nitelendirilen- *Cumhuriyetten Sonra Hikâye* ve

Roman adlı eserleri hiç elimden düşmemişti, diyebilirim. Gerek o yılların etkisiyle gerekse pek çok yazısının da bulunduğu *Türk Folklor Araştırmaları* dergisinin değerli bir halkbilimi emekçisi olması dolayısıyla Tahir Alangu'yu dergide anmak bizler için bir görevdi. Dergiye yıllarca emek vermiş değerli insanları anma, yaşatma çabasına elbette devam edeceğiz.

Tahir Alangu'nun folklor anlayışı ve yapıtlarının değerlendirilmesi hakkında oldukça çok sayıda yayın bulunmaktadır. Bu sayımızın hazırlık aşamasında aylar öncesinden bu konuda yazmış, araştırma yapmış olanlara ve genel olarak alan mensuplarına çağrı yapılmış ve bilgi verilmişti. Bu bağlamda 372. sayımızda Doç. Dr. Şirin Yılmaz, "Statik ve Dinamik Folklor" Anlayışı Bağlamında Tahir Alangu" başlıklı çalışmasıyla bu konudaki yaklaşımları ortaya koyarken kendi görüş ve değerlendirmelerini de sergilemiştir. Değerli hocamıza katkıları için teşekkür ediyoruz. Bazı eski kaynaklarda kalmış ve farklı yeni yayın/iletişim odaklarında bulunan Tahir Alangu'yla ilgili kimi anı ve değerlendirmelerle görsel verileri, eser sahiplerinin emeklerine saygılarını aktarmak, bazı verileri burada bir araya getirmek istedim:

Ortaokul sıralarında dostlukları başlamış olan Behçet Necatigil ile Tahir Alangu'nun yazışmalarını kapsayan Serenad Demirhan'ın hazırladığı *Hani Seninle Susar, Yürür ve Susardık* adlı yapıt başlı başına bir önemli belgelik. 20'li yaşlardaki bu iki insanın yazışmalarından yansıyan entelektüel bağlam, o yılların tüm yoksunluk ve zorluklarına karşın yeni kuşaklara örnek olabilecek bir olgunlaşma serüvenidir (Yapı Kredi Yayınları, 2025). Sosyal medya kaynağında sayın Ayşe Sarısayan'ın bu kitap hakkındaki satırlarından yaptığım şu alıntıda edebiyata ve kültür tarihimize damgalarını vurmuş iki adın dostluklarına tanık oluruz:

"Necatigil'in mektuplar külliyyatının altıncı kitabı olan 'Hani Seninle Susar, Yürür ve Susardık'ta yakın dostu Tahir Alangu'yla karşılıklı mektupları yer alıyor. 1933-1953 yılları arasında yazılan mektupların bulunduğu kitapta, Kabataş Lisesi'nin ortaokul bölümünde filizlenen bir gençlik arka-daşlığının, edebiyat odaklı bir dostluğa dönüşmesinin izi sürülebiliyor. (...) Mektuplarda karşımıza çıkan, 'Yakınım Tahir, oysa seni pek o kadar da sevmiyorum. Ama bununla beraber yakınım Tahir' ya da 'Mektupların on para etmez ama şiirlerinden bir şeyler anlamak kabil. Bana mektup yerine onlardan birkaç tane gönder, bana bir ay yeter' vb. ifadeler, ara-larındaki yakınlığın somut örnekleri..."

Behçet Necatigil'in odağında olduğu Sarısayın'ın *Dost Meclislerinde Kasideler* (YKY, 2019) adlı eserde, Tahir Alangu'yla ilgili kısımlardan seçtiğim bir fotoğrafta, şimdilerde hayal olan Samatya'nın (Kocamustafapaşa semti) gönüle ferahlık veren manzarasının fonunda "insancılığı ve babacanlığıyla" farklı bir Alangu görüntüsünü izleriz:

Belge niteliğindeki bu fotoğrafta yansıtılan anların tanığı Ayşe Sarısayın'ın satırları da bizi o nostaljik zamanların etkileyici atmosferine götürüyor:

"Çok uzak, ne kadarının hayal ne kadarının gerçek olduğunu kestiremediğim bir gezi de Samatya kıyılarında, hüsrarla sonuçlanan sandal sefası: Yanımızda evde hazırlanmış yiyecekler, Tahir Amca'nın 'Şan olsun!' diyerek yüklendiğı kocaman bir davul –nasıl olmuş, nereden bulmuştu?–, aniden çıkan fırtına ve bastıran yağmur yüzünden –denize açıldıktan sonra mı, önce mi?– Alangu'ların evinde devam eden bir pazar günü gezmesi. Babamın karakterine hiç uygun olmayan böyle bir geziye katılmış olması, ablamı da beni de çok şaşırtıyor hâlâ". (Sarısayın, *Dost Meclislerinde Kasideler*, YKY, 2019)

B. Necatigil, Tahir Alangu'nun aşağıdaki tarih verilmeyen fotoğraf karesi için şunları yazmıştı:

"Şimdilik, şu anda, benim huysuz, hırçın dostumla göz gözeyim: Çünkü tombul, etli parmakları, objektife yakınlıktan daha da iri, ikisi arasında bir sigara, etli dudağı biraz sarkık, gözlüklü bir resmi, şimdi karşımda, bu değindiğim zor durumu; boşalmışlık, çökmüşlüklerde gecikmiş ölümlerin yaratacağı zor durumu, özellikle bana duyurmak ister gibi, kıs kıs gülüyor. Tahir Alangu doluyken, yorgunluktan öldü." ("Alangu'nun Yolu", *Düzyazılar* 1, YKY, 1999)

Ressam Neş'e Erdok'un Facebook sayfasında rastladığım Tahir Alangu'yla ilgili anısı da yıllar öncesinden bir öğrencinin öğretmenine duygularını yansıtır: "...ortaokulu okuduğum Erzincan Lisesi'nde, lise kısmında Tahir Alangu edebiyat hocasıydı... Çok güzel bir dönem o. Bizim Türkçe hocamız, onun eşi, çok hoş, sarışın bir hanım vardı. O Türkçe hocamızdı..."

Eserler, ürünler kişinin kimliği, mirası olabilir ama kaçınılmaz göçten sonra söylenilenler, yazılanlar daha farklı bir tarihi, yaşanmışlıkların aynasını tutar bize. Alangu'nun öğrencisi Ferhan Şensoy, Galatasaray Lisesindeki edebiyat öğretmeni için şunları yazmıştı:

"Tahir Alangu ile Edebiyat başladı. Başlayacak yani, heyecanlıyız. Tahir Baba deniliyor ona okulda. Neresi baba? Ne kadar baba? (...) Tahir Alangu öyle değil, ona herkes Baba Tahir, diyor... Koridorda görmüşlüğümüz var. Tahta bir ağızlıkla sigara içiyor. Pek kimseyle konuşmuyor. Siyah ya da kahverengi çizgili takım

elbise ve yelek giyiyor. Çantasını hiç elinden bırakmıyor. Bir gün zart diye giriyor sınıfa, gözünde şişe dibi gözlükler, elinde tahta ağızlığı, dolma parmakları sıkı sıkı tutuyor ağızlığı, ağır ağır yürüyor kürsüye, saç epeyce dökülmüş, kararlı dev adam. Kırışmış pos bıyıkları gülümseyen ağzını saklıyor. -Oturun! Diyor (...) Mollalar, o önünüzdeki, üstünde 'Edebiyat' yazan kitap okunmayacak! Ananıza babanıza söyleyin, size birer Sait Faik külliyyâtı alsın... Haftaya edebiyat! Bu ders serbestsiniz, ne isterseniz yapın! diyerek çekip gidiyor sınıftan... Sonra bir gün içimizden birilerini dolma parmaklarıyla göstererek: -Sen! Sen! Sizler yazar olacaksınız, bu işin peşini bırakmayın... Çok okuyun! Günlük tutun mollalar! diyor. Tahir Alangu parmakla gösterdiğinde, utanarak önüne bakan, yüzü kızaran bu küçük çocuklar, Nedim Gürsel, Selim İleri, Mahir Şaul, Engin Ardıç, İzzet Yasar ve Ferhan Şensoy..."

(<https://www.siirparki.com/fsensoyduz3.html>)

Bir edebiyat öğretmeninin somut işlevini yansıtan bu anı, günümüz eğitimci kuşaklarına rehber olacak değerdedir diye düşünüyorum. İnternet'te Edebistan başlıklı bir yazısında Selim İleri de ta Galatasaray Lisesi'nden beri tanıdığı Tahir Alangu hakkında:

"Etkileyici bir kişilikti. Babacan diyebilirim. Sonraki dönemde önemli bir edebiyat adamı olduğunu öğrendim. Kemal Tahir'in evinde tekrar karşılaştığımızda ben de bir şeyler yazmaya çalışıyordum. Alangu'nun Necatigil'le ünlü söyleşisini okumuştum, Necatigil'in şiirinde masal motifi..."

der ve Alangu'nun çağdaş Türk hikâyecileri hakkındaki görüşlerini yansıtarak şöyle noktalar:

"Alangu, 1960'larda umutluymuş: 'Hikâyeciliğimiz, günden güne okuyucuların hikâyeye katılmalarını daha fazla istiyor, okuyucuyu da hikâyenin bir parçası haline getirmeye doğru eğiliyor.' diye yazmıştı."

Prof. Dr. Serpil Aygün Cengiz'in yaşamını serbest avukatlık yaparak sürdüren gazeteci ve araştırmacı Turan Tanyer'le 5 Aralık 2020'de Tahir Alangu üzerine yaptığı kısa sohbetten Tahir Alangu'nun edebiyat öğretmeni olarak çalıştığı Galatasaray Lisesi yıllarındaki öğretmen kimliği hakkında çok değerli ipuçları alıyoruz:

"Tahir Bey çok donanımlı, çok birikimli bir insandı. Ben bunu (1969 yılında) 18-19 yaşımdayken fark ettim. Liseyi yeni bitirmiştım, üniversite sınav sonuçlarının açıklanmasını bekliyordum. Bayramoğlu Basın İlan Kurumu'nun Bayramoğlu Tatil Köyü vardı. Ailemle birlikte oraya gittim, annem, babam ve ben. O yıl o bizim gittiğimiz 15 günlük bir devrede orada çok ilginç aileler vardı. Mesela Bülent Ecevit ve Rahşan Hanım oradaydı. Aziz Nesin, eşi, çocukları oradaydı. Yugoslavya'dan Necati Zekeriya gelmişti ailesiyle birlikte. Kemal Tahir geldi bu arada. Cahit Tanyol geldi. Başka kimler? Varlık dergisinin sahibi Yaşar Nabi Nayır ve ailesi vardı. Ailelerin yanındaki tek erkek çocuk bendim, Serpil Hanım, çok şanslıydım. Birisi de rahmetli Tahir Alangu'nun kızıydı. Tabii akşam sohbetleri olurdu orada. Kulak kabartırdım. (...) Tahir Bey benim birdenbire çok dikkatimi çekti. Çok donanımlı, çok değişik, çok geniş açısı olan müthiş bir adam. (...) Tahir Bey öğrenciyi çok savunan bir öğretmenmiş. İşte yıl sonu Mayıs ayı gelir, notlar verilir, işte kimi kimi öğretmen öğrenciyi bütünlemeye bırakır falan. Tahir Bey öğretmenler toplantısında sürekli olarak 'Bu çocuk çalışkan, dört veya beş ver de geçir.' Öğrencileri savunurken çok kavgaya edermiş. Ferhan

Şensoy mesela onun gözde öğrencisiymiş zaten Galatasaray Lisesi'nde. Çok tatlı bir adamdı. Ben onu on beş gün boyunca tanıdım; böyle gözlüklü, topluca, hafif göbeği olan biriydi. Çok güzel konuşan bir insandı. Onu tanımaktan keyif aldım.” (<https://www.youtube.com/watch?v=bzQ8f3-0BrU>, 31.12.2025)

Farklı kaynaklarda zor veya rastlantıyla ulaşılabilecek belgeler, fotoğraflar günümüzün gelişkin teknolojik olanaklarına karşın kimi zaman zorluklar da yaratabilmektedir. Alangu ile ilgili yaptığım araştırmalarda karşılaştığım bir fotoğrafın özel bir anlam ve değeri olduğuna inanıyorum. Devrin edebiyat ve sosyal bilimler alanındaki çok değerli adlarını bir araya getiren bu tarihi kareyi ebedileştiren kişiye minnet duygularımızı sunuyorum. (Fotoğrafı Facebook'ta yayınlayan Denizlerin Dalgasıym rumuzlu sayın Mehmet Yıldız'a yazdım ama maalesef bir yanıt alamadım-24-12-2025):

CAVİT ORHAN TÜTENGİL BİR VAPUR GEZİNTİSİNDE ARKADAŞLARIYLA

Bir vapur gezintisinde (Soldan sağa): Necati Cumalı, Nurer Uğurlu, Sami Karaören, Tahir Alangu, Tarık Dursun K., Alangu'nun bir arkadaşı, Cavit Orhan Tütengil ve önde oturan Fazıl Hüsnü Dağlarca...

Yine Facebook'ta sayın Aydan Ay'ın gönderisi olarak rastladığım bir başka tarihî fotoğrafı -görsel altı açıklamasıyla birlikte- sanatçısına ve karede yer alan tüm adlara edebiyatımız ve kültür hayatımıza yaptıkları büyük katkılar için teşekkürlerimizi sunarak paylaşmak istedim (20-12-2025):

"Masada oturanlar: Necati Cumalı, Naim Tiralı, Fazıl Hüsnu Dağlarca, Oktay Akbal, Behçet Kemal Çağlar. Ayakta duranlar: Orhan Hançerlioğlu (ortada), Tahir Alangu. Duvarı: Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Hamdi Tanpınar fotoğrafları. Yer: Edebiyatçılar Birliğı'nin 1950'lerin sonlarında İstanbul Şehir Galerisi'nde düzenlediğı kitap sergisi..."

Hayatından kısa esintilerle andığımız Tahir Alangu'nun özgeçmişine kısa bir göz attığımızda O'nu İstanbul İngiliz Erkek Lisesi'nde ve Galatasaray Lisesinde edebiyat öğretmeni olarak görürüz. Gazetecilik Yüksek Okulu'nda da yine edebiyat ağırlıklı, dil ve tiyatro derslerine girdi. Robert College ve Boğaziçi Üniversitesi'nde halkbilimi derslerinde yüzlerce öğrenci yetiştirdi, gerek bu sınırlı satırlarda gerekse tanıklı pek çok kaynakta belirtildiğı gibi çok sayıda edebiyatçının, kültür insanının yetişmesinde öncü oldu, kaynak sayıldı. PEN Yazarlar Derneğı, TDK ve Association Internationale des Critiques Littéraires üyeliklerinin yanı sıra uzun süre Sait Faik Hikâye Armağanı jürisinde görev aldı. Türk edebiyatı ve kültürü üzerinde yıllarca yoğun emekler ortaya koyan Alangu'nun, bunların gizlerini ve yüklerini taşıyan yüreğı, 19 Haziran 1973'te son noktayı koydu. Zincirlikuyu Mezarlığındaki mezar taşında can dostu Behçet Necatigil'in şu iletisi selamlar ziyaretçilerini:

"Ne var ki elimizde yaşamak kısıtlı
Tam rahata ererken kapıda ecel atı
Biliyordu dünyanın kısıdır saltanatı
Çalıştı durmadan eserler bıraktı
Ölen bu taşın altı kalan bu taşın üstü
TAHİR ALANGU ADI"

Sait Faik Abasıyanık Derneęi'nin Tahir Alangu'nun ölüm yıldönümü üzerine yayımlamış olduğu posterde de, ona duyulan saygı ve ebediliğin yansımasını görürüz:

Bu sayımızın oluşmasında emek ve katkılarını esirgemeyen tüm dergi ailemize, yazar ve hakemlerimize yürekten teşekkür eder, 2026'nın ulusumuza, tüm evrene mutluluk ve başarılar getirmesini dileriz.

Ek: Dergi kapağımızda ve bu yazıda yer verdiğimiz ve açık kaynaklardan sağladığımız fotoğraf, bilgi ve belgelerin tüm emekçilerine saygı ve teşekkürlerimizi sunuyoruz. M.K.

From the Editor

In the 367th issue of our Turkish Folklore Research journal, which resumed publication on October 29, 2023, the 100th anniversary of the founding of our Republic, we set out by commemorating the journal's founder, İhsan Hınçer. We once again express our gratitude and appreciation to İhsan Hınçer, who kept TFA alive with a lifetime of extraordinary effort and dedication, working until his last breath to ensure the journal's survival. Bora Hınçer, who continued as the owner and editor of the journal in the final years of his life also made great efforts to continue this noble mission, but for various reasons, the journal closed in 1984. After highlighting this honorable process in our first issue, we commemorated Pertev Naili Boratav in the 368th issue, Orhan Acıpayamlı in the 369th issue, Sedat Veyis Örnek in the 370th issue, and Bilge Seyidoğlu in the 371th issue. In this issue, we commemorate Tahir Alangu, who made numerous important contributions and publications in the field of folktales and methodology.

With folklore shifting from rural areas to urban spaces in the Western science, the mystery of origins or the centrality of all existence has gradually begun to focus on contemporary meanings and functions. Psychoanalytic research, intensified by the influence of Freudian theory, has transcended the naive, romantic—generally speaking—static understanding of folklore from previous periods, opening the door to dynamic approaches. Tahir Alangu was one of the pioneers in this process in our country. It has been said and written that his efforts, which were not solely focused on folklore but aimed at change and development across the country and the nation as a whole, created the identity of a follower of a “dynamic understanding of folklore” in later periods. The shift from authentic and “historical” understandings focused on class, gender, and locality to a process-centered and context-based (increasingly performance-focused) way of life in folklore theory and methodology in the Western world also led to the emergence of new/different approaches in our field. Based on the general consensus of those who have researched and written about him, Tahir Alangu, as a result of living in different regions of Turkey due to his job and, in my

opinion, being a good observer, has opted for effective/dynamic approaches rather than the static structure of folklore.

During my student years, Alangu's *Handbook of Turkish Folklore* and his work titled *Stories and Novels After the Republic*—which is considered an unfinished/half-completed work—were always in my hands. Whether due to the influence of those years or because he was a valuable folklorist in the early years of the Journal of Turkish Folklore Research, where many of his articles were published, it was our duty to commemorate Tahir Alangu in our journal. We will, of course, continue our efforts to commemorate and keep alive the memory of the valuable people who have contributed to the TFA journal over the years.

There are numerous publications on Tahir Alangu's understanding of folklore and the evaluation of his works. During the production of this issue, those who had written and researched on this topic, as well as members of the field in general, were invited and informed months in advance. In this context, in our 372nd issue, Associate Professor Dr. Şirin Yılmaz presented her approach to this subject in her study titled “Tahir Alangu in the Context of the ‘Static and Dynamic Folklore’ Understanding”. We thank our esteemed professor for her contributions. I wanted to convey my respect for the efforts of the authors of some memories and assessments of Tahir Alangu, which have been preserved in some old sources and are found in various new publications/media outlets, as well as visual data, and to bring some of this data together here:

The work by Serenad Demirhan *Hani Seninle Susar, Yürür ve Susardık* (We Used to be Quiet, Walk, and be Silent Together), covers the correspondence between Behçet Necatigil and Tahir Alangu, whose friendship began in middle school, is an important collection of documents in its own right. The intellectual context reflected in the correspondence of these two people in their twenties is a journey of maturation that can serve as an example to new generations, despite all the deprivation and difficulties of those years (Yapı Kredi Yayınları, 2025). In this quote I have taken from Ms. Ayşe Sarısayan's remarks about this book on social media, we witness the friendship between two figures who have left their mark on literature and our cultural history:

"The sixth volume of Necatigil's collected letters, titled 'Hani Seninle Susar, Yürür ve Susardık' (*We Used to Be Quiet, Walk, and Be Silent Together*), contains his correspondence with his close friend Tahir Alangu. Written between 1933 and 1953, the book traces the evolution of a friendship that blossomed in middle school at Kabataş High School into a friendship centered around literature. (...) The letters reveal statements such as, 'My dear Tahir, I don't really like you that much. But still, my dear Tahir' or 'Your letters are worthless, but I can understand something from your poems. Instead of letters, send me a few of them; it will be enough for me for one month,' etc., are concrete examples of their closeness..."

Sarısayın's *Odes in the Friends' Assemblies*, with a Focus on Behçet Necatigil (YKY, 2019), in a photograph I selected from the sections about Tahir Alangu, we see a different image of Alangu, with his "humanity and fatherly warmth," against the backdrop of the now-imaginary, heart-soothing view of Samatya (in the Kocamustafapaşa district):

Belge niteliğindeki bu fotoğrafta yansıtılan anların tanığı Ayşe Sarısayın'ın satırları da bizi o nostaljik zamanların etkileyici atmosferine götürüyor:

"A journey so distant, I couldn't tell how much of it was dream and how much was reality, along the shores of Samatya, a boat trip that ended in disappointment: We had food prepared at home with us, and Uncle Tahir's huge drum, which he loaded with a shout of "Glory be!" – how did he get it, where did he find it? –suddenly, a storm broke out and rain poured down—after we set sail, or before?—a Sunday outing that continued at the Alangu family home. The fact that my father took part in such a trip, so unlike his character, still surprises both my sister and me." (Sarısayın, *Odes in Friendship Assemblies*, YKY, 2019)

Behçet Necatigil wrote the following about Tahir Alangu's undated photograph:

For now, at this very moment, I am making eye contact with my grumpy, ill-tempered friend: because a picture of him, with his plump, fleshy fingers, even larger than they appear close to the camera, a cigarette between them, his full lips slightly drooping, and glasses on, is now before me, chuckling softly as if wanting to convey to me, especially, this difficult situation I've mentioned; the hardship that emptiness, decay, and delayed deaths will create. Tahir Alangu died of exhaustion while he was full of life. ("Alangu's Path," Prose Writings 1, YKY, 1999 - Necatigil Arşivi'ne teşekkürlerimizle. M. K.)

Sharing the memory of Tahir Alangu that I came across on the Facebook page of painter Neş'e Erdok is an expression of my respect for a valuable memory of his labor: "...In Erzincan High School, where I attended middle school, Tahir Alangu was our literature teacher in the high school... It was a very beautiful period. His wife was our Turkish language teacher. She was a very lovely, blonde lady..."

Works and products can be a person's identity, his legacy, but what is said and written after the inevitable emigration to the other world holds up a mirror to a different history, to experiences lived. Ferhan Şensoy, a student of Alangu, wrote the following about his literature teacher at Galatasaray High School:

"Tahir Alangu's Literature class has begun. It's about to begin, we're excited. We called him Tahir Baba (father) at school. The father? How much of a father? (...) Tahir Alangu isn't like that, everyone calls him Baba Tahir... We saw him in the corridor. He smoked cigarettes with a wooden mouthpiece. He doesn't talk to many people. He wears a black or brown pinstripe suit and vest. He never lets go of his bag. One day he bursts into the classroom, wearing thick glasses,

holding the wooden mouthpiece tightly with his plump fingers, slowly walking to the podium, his hair thinning considerably, a determined giant. His graying mustache hides his smiling mouth.

- Sit down! he says (...) 'Mullahs, we will not be reading the book in front of you, the one with 'Literature' written on it! Tell your mothers and fathers to buy you a collection of Sait Faik' books... Literature next week! You are free today, do whatever you want!' and he leaves the classroom... Then one day he... pointing with his plump fingers..., said:

'You! You! You will become writers, don't give up... Read a lot! Keep a diary, mullahs! When Tahir Alangu pointed at them, these little children looked down in embarrassment, their faces turning red, these children were Nedim Gürsel, Selim İleri, Mahir Şaul, Engin Ardiç, İzzet Yasar, and Ferhan Şensoy...' (<https://www.siiirparki.com/fsensoyduz3.html>)

I believe this anecdote, which reflects the concrete role of a literature teacher, is valuable enough to serve as a guide for today's generation of educators. In the article on the internet titled "Literatureland", Selim İleri also wrote about Tahir Alangu, whom he had known since Galatasaray High School:

"He was an impressive personality. I would describe him as fatherly. Later, I learned that he was an important literary figure. When we met again at Kemal Tahir's house, I was also trying to write something. I had read Alangu's famous interview with Necatigil, about the fairy tale motif in Necatigil's poetry..."

He concludes by reflecting on Alangu's views on contemporary Turkish short story writers as follows:

Alangu was optimistic in the 1960s: "Our storytelling increasingly demands that readers participate in the story, leaning towards making the reader a part of the narrative," he wrote.

Documents and photographs that are difficult or accidental to find in various sources can sometimes present challenges, even with today's advanced technological capabilities. I believe a photograph I came across during my research on Alangu holds a special meaning and value. I express my gratitude to the person who immortalized this historical image, which brings together highly esteemed figures from the fields of literature and social sciences of that era. (I wrote to Mr. Mehmet Yıldız, who posted the photo on Facebook under the pseudonym "Denizlerin Dalgasıyım," (I am the Wave of the Seas) but unfortunately received no response.)

In a brief conversation held on 5 December 2020 between Prof. Dr. Serpil Aygün Cengiz and journalist and researcher Turan Tanyer, who continues his life as an independent lawyer, we gain valuable insights into Tahir Alangu's identity as a teacher during his years as a literature instructor at Galatasaray High School:

"Mr. Tahir was an exceptionally well-educated and highly cultivated person. I realized this when I was only eighteen or nineteen years old, in 1969. I had just graduated from high school and was waiting for the university entrance exam results. At that time, the Press Advertisement Agency had a holiday resort in Bayramoğlu. I went there with my family—my mother, my father, and myself. During the fifteen-day period we

stayed there that year, some very remarkable families were present. For instance, Bülent Ecevit and his wife Rahşan Hanım were there. Aziz Nesin was there with his wife and children. Necati Zekeriya had come from Yugoslavia with his family. Kemal Tahir came by, as did Cahit Tanyol. Who else? Yaşar Nabi Nayır, the owner of the literary magazine Varlık, was there with his family. I was the only young man among all these families, Serpil Hanım—I was very lucky. One of the young women there was the late Tahir Alangu's daughter. Of course, there were evening conversations. I used to listen attentively. (...) Mr.Tahir suddenly caught my attention. He was incredibly knowledgeable, very different, a remarkable man with an exceptionally broad perspective. (...) Mr. Tahir was known as a teacher who strongly defended his students. Toward the end of the school year, in May, when grades were given and some teachers would make students take remedial exams, Mr. Tahir would constantly argue in teachers' meetings, saying, 'This child is hardworking—give them a four or a five and let them pass.' He apparently had many arguments while defending his students. Ferhan Şensoy was one of his favorite students at Galatasaray High School. He was a very gentle man. I got to know him over the course of fifteen days; he wore glasses, had a solid build, and a slight belly. He spoke beautifully. I truly enjoyed knowing him."

(<https://www.youtube.com/watch?v=bzQ8f3-0BrU>, accessed 31 December 2025).

CAVİT ORHAN TÜTENGİL BİR VAPUR GEZİNTİSİNDE ARKADAŞLARIYLA

Bir vapur gezintisinde (Soldan sağa): Necati Cumalı, Nurer Uğurlu, Sami Karaören, Tahir Alangu, Tarık Dursun K., Alangu'nun bir arkadaşı, Cavit Orhan Tütengil ve önde oturan Fazıl Hüsnü Dağlarca...

I wanted to share another historical photograph – along with its caption – that I came across on Facebook as a post by Ms. Aydan Ay, expressing my gratitude to the artist and all the people in the picture for their great contributions to our literature and cultural life.

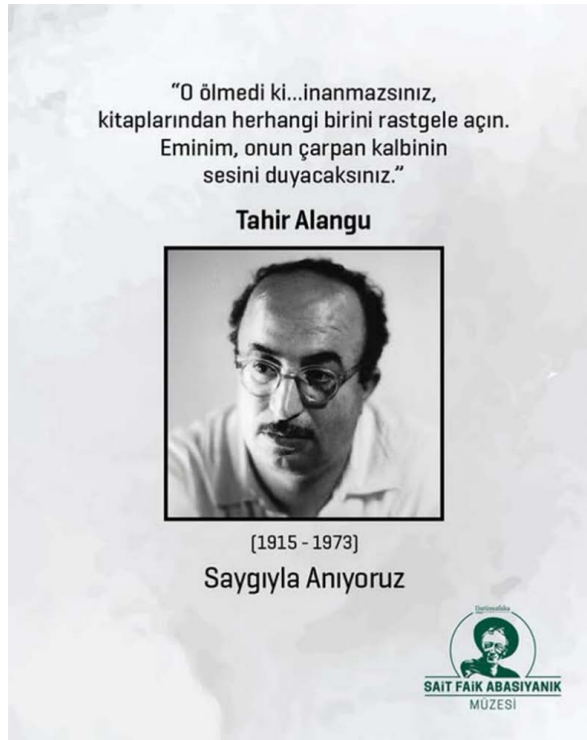
Seated at the table: Necati Cumalı, Naim Tiralı, Fazıl Hüsnü Dağlarca, Oktay Akbal, Behçet Kemal Çağlar. Standing: Orhan Hançerlioğlu (center), Tahir Alangu. On the wall: Photographs of Ahmet Kutsi Tecer and Ahmet Hamdi Tanpınar. Location: A book exhibition organized by the Writers' Union at the Istanbul City Gallery in the late 1950s...

When we briefly examine the biography of Tahir Alangu, whom we remember with short glimpses of his life, we see that he was a literature teacher at the Istanbul British Boys' High School and Galatasaray High School. He also taught literature-focused language and theater courses at the School of Journalism. He trained hundreds of students in folklore courses at Robert College and Boğaziçi University, and as stated in these limited lines and in many witnessed sources, he was a pioneer and a source in the development of numerous literary and cultural figures. In addition to his memberships in the PEN Writers Association, the Turkish Language Association (TDK), and the Association Internationale des Critiques Littéraires, he served on the jury of the Sait Faik Story Award for a long time. Alangu, who devoted his years of intense effort to Turkish literature and culture, passed away on June 19, 1973, carrying the secrets and burdens of these endeavors. On his tombstone in Zincirlikuyu Cemetery, the following message from his close friend Behçet Necatigil greets visitors:

Just as we were about to find peace, death was at the door

“However, life is limited in our hands
He knew the reign of the world was short
He worked tirelessly and left behind works
The one who died is beneath this stone,
the one who remains is above this stone
HIS NAME IS TAHIR ALANGU”

The poster published by the Sait Faik Abasıyanık Association on the anniversary of Tahir Alangu's death also reflects the respect and eternity felt for him:

We sincerely thank our entire journal family, authors, and reviewers for their efforts and contributions in creating this issue, and we wish that 2026 will bring happiness and success to our country, our nation, and the universe.

Note: We would like to express our respect and gratitude to all contributors of the photographs, information and documents featured on our journal cover and in this article, which we have obtained from open sources.M.K.